

Udvalgets Mindretal (Clausager, Høgsbro, Müllen og principalt Zahle) maa beklage, at Ministeriet har taget saa lidet Hensyn til den Anskuelse om en ny Ordning af Statens Forhold til Theatret, som forrige Aar blev tiltraadt af 42 Medlemmer af Folkethinget, umiddelbart før Regjeringens Forslag blev forkastet, at det ikke har kunnet forelægge nye Bidrag til dens Belysning. Naamlig synes Ministeriet ikke i den forløbne Tid enten at have skaffet sig nærmere Oplysninger, end det allerede dengang havde, om, hvorledes Statens Forhold til Theatrene er ordnet i andre constitutionelle Lande, skjøndt disse Oplysninger da fra alle Sider erkjendtes for meget mangelfulde, eller at have søgt nogenlunde sikker Kundskab om, hvorvidt der fra Communens eller Privates Side skulde være nogen Villighed til at overtage Theatrets Styrelse, hvis Staten besluttede sig til at opgive den, og da under hvilke Betingelser. Vi have derfor heller ikke fundet, at der siden forrige Aar er fremkommet Noget som helst, der kunde bringe os til at forandre vor dengang udtalte Opfattelse af den foreliggende Sag. Vi maae fremdeles fastholde, at det ligesaameget er til Kunstens som til Statskassens og vort hele offentlige Livs Darr, at Staten overgiver Styrelsen af Theatret til Private og kun gennem en større eller mindre Understøttelse over et virksomt og ansvarligt Tilsyn med det. Den kunstneriske Virksomhed maa vinde ved en friere Stilling ligeoverfor en Regjering, som vælges af ganske andre Hensyn end saadanne, der kunne betrykke en kunstnerstandig Styrelse, og som ofte kan være undergIVEN allehaande tilfældige Indflydelser. Den større Selvstændighed vil give den sceniske Kunsts Dyrkere og Benner større Iver for Theatrets gode Udvikling og opmuntre dem til selv at bringe Offre derfor. Paa den anden Side vil Regjering og Rigsdag blive fritaget for alle de Banffeligheder, der ere forbundne med et Statstheaters Styrelse og undgaae at drages ind i Theaterverdenens stadige Kampe og den Deeltagelse, de vække. Endelig er det en gammel Erfaring, at en Virksomhed kan udføres med mindre Besøftning og større Udbytte af Private end af offentlige Myndigheder, og alene ved at overgive Sty-

relsen til Private under fornøden Sikkerhed kan Staten frigjøre sig for de mangfoldige Slags Gstekrav, der vil gjøre det bevilgede aarlige Tilskud til et Skin, naar det da ikke ansættes usforholdsmæssig rundeligt. Selv om en saadan ny Ordning i de første Aar skulde være forbunden med noget Pengetab ved Udbedelsen af Ventepenge, ligger der tillige deri en god Sikkerhed for at kunne bringe det gamle Forhold tilbage, hvis det nye mod Forventning ikke skulde staae sin Prøve. I det vi saaledes i det Hele maae henholde os til den ifjor af Mindretallet afgivne Betænkning (Tillæg B. Sp. 553—562) og altsaa ikke kunne tilraade Folkethinget at fremme det af Ministeriet iaar paany forelagte, i alt Bessentligt usforandrede Lovforslag, skulde vi dog ikke indstille det dengang af Mindretallet udarbejdede Lovforslag, der jo ikke var saa heldigt at vinde enten Regjeringens eller Thingets Fleertals Bifald, men derimod tillade os at foreslaae Folkethinget at opfordre Regjeringen til at tage Sagen i sin Haand, da den jo langt bedre end nogle enkelte Udvalgs-Medlemmer maa kunne forberede og gennemføre et Forslag af saa indgribende Betydning.

Vi indstille da følgende Forslag til Thingets Beslutning:

„I det Folkethinget opfordrer Regjeringen til i næste Samling at forelægge Rigsdagen et Lovforslag, hvorefter Statens Styrelse af det kongelige Theater søges hævet, og hvorefter dens mulige Tilskud til dets fortsatte Virksomhed under privat Ledelse i særdeleshed gjøres afhængigt af den Betydning, den maatte have for det nationale Skuespil, gaaer Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Det Lovforslag om Opførelsen af en ny Theaterbygning, som Udvalgets Fleertal forelægger Thinget, ere vi (Clausager, Høgsbro og Müllen) heller ikke istand til at slutte os til. Vel er den ufuldendte Theaterbygning nuværende Udseende i høj Grad uheldig, og forelaa der fra Regjeringen et For-